

meget uheldigt stillede, men især er det Tilfældet, naar disse Penge er anbragte i Overformynderiet, for der er ingen Mulighed for at faa mere ud af dem der. Det kan f. Eks. være gamle Mennesker, som ikke kan tjene noget mere, eller det kan være som et Tilfælde, jeg her skal anføre, hvor det drejer sig om en yngre Dame, som i en længere Aarrække har været sindssyg og har tilbragt sin meste Tid i en Sindssygeanstalt. Hun har en Kapital paa 16 000 Kr., som er anbragt i Overformynderiet, og som hun altsaa har en Rente af 640 Kr. af. Inden den sidste Forhøjelse paa Sindssygeanstalterne kom, slog disse Penge akkurat til til at holde hende paa 2den Klasses Forplejning. Efter at Forhøjelsen er indtraadt, slaar de imidlertid ikke til, men vedkommende Dame, som er af Embedsmandsfamilie, maa nu være paa 3die Klasses Forplejning. Hvis hendes Formynder blot kunde faa Lov til at anbringe Kapitalen i Kreditforenings- eller Hypotekforeningsobligationer, som ogsaa yder tilstrækkelig Sikkerhed, vilde hun vedblivende kunne holdes paa 2den Klasses Forplejning, og jeg kan ikke se, der kan være nogen Fare for at give en saadan Tilladelse, navnlig hvis Formynderen f. Eks. vil være med til at indstaa for, at Overformynderiet ikke led noget Tab ved, at han fik Lov til at anlægge de Penge i Obligationer, som i sin Tid er indbetalt i Overformynderiet i rede Penge.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (L. D. Rasmussen) anbefalede varmt en Understøttelse til Forfatterinden Frøken Christine Reimer. Jeg vil ogsaa gerne tilføje min Anbefaling hertil. Jeg har med største Interesse læst hendes Værker. De er ikke meget kendte, men de har i høj Grad kulturhistorisk Interesse; navnlig for dem, som er saa heldige at være fødte paa Fyn, vil det være et Værk af ganske overordentlig Interesse, ikke alene nu, men i kommende Tider. Det svarer omtrent til Troels Lunds „Dagligt Liv i Norden“ for Fyns Vedkommende. Hun har gjort et meget stort Arbejde og kæmpet under meget vanskelig Kaar, og den Understøttelse paa 400 Kr., som er tilstaaet hende, synes jeg, ligesom det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (L. D. Rasmussen), er alt for karrig. Jeg vil meget henstille, om den ikke kunde forhøjes, som han foreslog, til 800 Kr.

Jeg vil have ondt ved at forlade denne Plads uden ogsaa at lægge et godt Ord ind for Arbejdet for den sønderjydske Sag og for at faa Flensborg med. Ærede

Medlemmer har maaske set, at i den senere Tid har Rigskansler Bauer rejst dernede og blandt andet været paa en Sejl tur paa Flensborg Fjord og har paa denne Sejl tur faaet det absolutte Indtryk, at Flensborg Fjord burde ikke være Grænse linie. Jeg giver i saa Henseende Rigs kansleren fuldstændig Ret. Som Forholdene er — jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, det er vist sagt tidligere — er det netop af den allerstørste Betydning, at Flensborg Fjord ikke bliver Grænse linie, men at vi faar Flensborg med. Der imod vil der vel nok være Uenighed mellem Hr. Bauer og mig og det danske Folks Flertal om, hvor Grænselinien skal gaa, men vi vil absolut holde paa, at den skal gaa Syd for Flensborg; at der langt Syd for Flensborg og i Flensborg er i høj Grad danske Sympatier, vil alle, som virkelig kender til Forholdene, og som har gaaet nede i disse Egne, have erfaret. Jeg maa maaske fortælle et enkelt uhyre betegnende Træk, som jeg synes jeg skylder vedkommende Mand at fortælle for ligesom at riste ham en Minderune. Han er nemlig gaaet under under Krigen. Da jeg netop for 10 Aar siden var paa en Fødtur dernede, kom jeg tilfældigvis til at tale med en ganske jævn Almuesmand, en Smed i en Landsby ret nær ved Flensborg. Vi kom til at tale om Forholdene dernede, han stod med sin lille Dreng ved Haanden og talte netop om, hvor pinligt det var, naar denne lille Dreng skulde i Skole, for der vilde han blive modtaget af en Lærer, der ikke vilde forstaa et dansk Ord og ikke vilde tale et dansk Ord, saa der gik Aar og Dag, inden Børnene lærte noget, og hele Skolegangen var dem en Plage. Han sagde saa: jeg ved nok, hvorfor de gør det, de vil nemlig tvinge os til at tale Tysk med Børnene i Hjemmene, og saa tilføjede han følgende Kongsord: Det skal ej ske; min lille Christian skal vide, at Dansk er hans Modersmaal, kun løs er al fremmed Tale. Denne udmærkede Mand er nu omkommet under Krigen, og der kunde passende paa hans og de Tusinder andre faldne Sønderjyders Grave staa en Mindesten med følgende Indskrift: Han var kun en simpel Menigmand, men dog en Pryd for sit Fædreland. Jeg synes, jeg vilde riste denne Mand den Rune, da jeg nu ret ufornodet har faaet Ordet.

J. Oskar Andersen: Jeg vil først rette en Tak til den højtærede Undervisningsminister for den Forhøjelse af Tilskuddet til de videnskabelige Tidsskrifter, som